

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.L.V.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
Ev. č. x, x, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,
zastoupený: Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická
1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019 č. j. OAM-207/LE-BA04-P08-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to pro nepřipustnost žádosti žalobce podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Dále bylo napadeným rozhodnutím stanoveno, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je **Rumunsko**.

2. V žalobě doplněné k výzvě soudu žalobce zejména namítal nepřislusnost Rumunska z důvodů systematických nedostatků v rumunském azylovém systému. Předání do Rumunska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně je nepřípustné, neboť Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v rumunském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Rumunska za účelem azylového řízení nepřípustným.
3. Žalobce s posouzením podmínek v Rumunsku, tak jak je obsaženo v napadeném rozhodnutí, nesouhlasí a považuje je za nesprávné a nedostatečné. Žalovaný zcela opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní, a která s sebou pro nemajetné žadatele o mezinárodní ochranu přináší neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizik nelidského a ponižujícího zacházení.
4. Předmětné problémy pramení především ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany proto nemohou využívat záchranné sociální sítě rumunského práva sociálního zabezpečení. Příkladem žalobce odkázal na to, že rumunské orgány sociálního zabezpečení mnohdy vyžadují pro uplatnění nároků na jednotlivé sociální benefity doklady, které přitom země, z kterých žadatelé o mezinárodní ochranu pocházejí, ani nevydávají, čímž je od počátku znemožněno to, aby se žadatelům o mezinárodní ochranu dostalo potřebné sociální podpory, kterou především zpočátku svého pobytu na území Rumunska mohou potřebovat.
5. Zásadní problémy pro žadatele o mezinárodní ochranu, respektive držitele mezinárodní ochrany, dále spočívají i v problematické participaci držitelů mezinárodní ochrany na integračních programech, které by jim umožnily adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si především rumunštinu. Oficiální programy obnášejí pouze čtyři hodiny výuky týdně, přičemž neexistuje žádný koordinovaný program, který by zabezpečoval alespoň efektivní a účelnou výuku rumunštiny a rumunských kulturních reálií v tomto omezeném rozsahu, a to zvlášť s ohledem na to, že není k dispozici dostatek učitelů rumunštiny, kteří by byli schopni výuky v cizím jazyku. Tyto okolnosti jsou tak zásadní překážkou integrace do rumunské společnosti, a to do té míry, že těm držitelům mezinárodní ochrany, kteří se neuchytí uvnitř vlastní komunity, brání v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim ovšem z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře. Žadatelé o mezinárodní ochranu, jakož i držitelé mezinárodní ochrany, se rovněž setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů, čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při

obstarání různých sociálních benefitů, nebo i běžných dokladů (rodných listů apod.). Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany, ačkoliv pro takové rozlišování nejsou dány zákonné podmínky.

6. Dále žalobce poukázal na to, že systém pomoci žadatelům o mezinárodní ochranu, jakožto i držitelům mezinárodní ochrany, trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vedla k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům o mezinárodní ochranu (tedy i žalobci) bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k základní integraci do společnosti, jakož i úhrada zdravotní péče.
7. Žalobci jakožto žadateli o mezinárodní ochranu tak v Rumunsku hrozí nepříjemně špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Nelze tedy hovořit o tom, že by materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku byly „skromné“, nýbrž se jedná jednoznačně o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí zcela opomněl tematizovat sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu, trpí napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a z těchto důvodů nemůže obstát.
8. Na základě výše tvrzeného navrhnul žalobce, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
9. ***Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě*** vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzením žalobce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí. Žalovaný odkázal na vydané rozhodnutí, ze kterého je zřejmé, že při posuzování podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalovaný nejprve povinen zohlednit právní normy, kterými je vázán svým členstvím v Evropské unii. Žalobce tak mohl nabýt dojmu, že ze strany žalovaného nedošlo k meritornímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak žalovaný by rád podotkl, že k tomu kvůli okolnostem podané žádosti ani dojít nemohlo, neboť tím by správní orgán postupoval v rozporu s výše uvedeným nařízením Evropské unie, dle kterého věcné posouzení důvodů žádosti přísluší Rumunsku. Podle čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Podstatou článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Avšak toto není případ žalobce. Za žalobce je odpovědné Rumunsko. To ostatně uznalo dne 2. 5. 2019 svou příslušnost k posouzení žádosti o

mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 na základě zaslané informace, které žalovaný obdržel.

10. Současně žalovaný znovu zopakoval svou předešlou argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a dále ji doplnil, konkrétně o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č.j. 6 Azs 324/2016 - 38, v němž soud uvedl, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě.
11. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomníval, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotného Dublinského nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí je zákonné a správné.
12. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhnul, aby soud žalobu v celém jejím rozsahu zamítl.
13. Ze **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti. Dne 24. 3. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen jako **ČR**). Následně dne 28. 3. 2019 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že z Vietnamu odjel někdy v září 2018 letadlem do Rumunska. Tam dva měsíce pracoval, ale nedostal zaplacen. Kamarádi mu proto poradili, aby odcestoval do Německa. Žalobce si tedy sehnal převaděče, který ho do Německa dopravil. Následně tam však byl zadržen policií. O mezinárodní ochranu v ČR požádal, neboť tu chce nějakou dobu pracovat, aby si vydělal peníze na splacení svých dluhů.
14. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 16. 4. 2019 v jazyce vietnamském za přítomnosti tlumočníka. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že Vietnam opustil někdy v září 2018, kdy odjel pracovat do Rumunska. Tam pobýval zhruba 3 měsíce. Vietnam opustil se svým cestovním dokladem, který nechal v Rumunsku svým přátelům. V tomto dokladu bylo dle žalobce rumunské vízum, jehož platnost si však nepamatuje. Žalobce se poté rozhodl odcestovat do Německa za pomoci převaděče, který mu nedovolil tento cestovní doklad mít u sebe. Následně v České republice požádal o mezinárodní ochranu kvůli tomu, aby zde mohl zůstat, najít si práci a zaplatit dluhy. Dle jeho slov věřitelé ohrožují jeho rodinu a požadují splacení dluhu. Za svého pobytu ve Vietnamu se žalobce však ještě nikdy neobrátil na policii, neboť se domníval, že ho proti nim policie nemůže ochránit.
15. V souvislosti s žalobcem tvrzenými skutečnostmi žalovaný poukázal na čl. 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle kterého pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a

pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.

16. Na základě získaných informací žalovaným z akceptace místní příslušnosti pro rozhodování o mezinárodní ochraně žalobce Rumunskem (na základě žádosti ze dne 18. 4. 2019, na niž Rumunsko reagovalo dne 2. 5. 2019 kladně a uznalo svou místní příslušnost), bylo zjištěno, že žalobce v době žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem víza vydaného Rumunskem s platností od 25. 10. 2018 do 24. 10. 2019. V daném případě tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.
17. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil a tím byl jeho souhlas s takovým postupem presumován, žalovaný s uvedeným postupem souhlasil a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
18. Soud neshledal žalobu důvodnou.
19. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“
20. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
21. Podle čl. 3 odst. 2 věta první Nařízení „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
22. Dle čl. 12 odst. 2 věta první Nařízení „Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil“
23. Soud na úvod své argumentace shledává jako nezbytnost vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č.j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: „Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“ Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu nebude pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
24. Soud ve vztahu k žalobci přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v souvislosti s tím, zda byly skutečně naplněny podmínky pro aplikaci čl. 12 odst. 2

Nařízení a zda následný postup byl rovněž v souladu s uvedeným článkem Nařízení. Soud v této souvislosti především poukazuje na skutečnost, že již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR disponoval rumunským vízem vydaným Rumunskem s platností od 25. 10. 2018 do 24. 10. 2019, což žalobce sám v protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu nijak nerozporoval. Ostatně samotnou existenci víza potvrzuje jeho následné potvrzení ze dne 2. 5. 2019 rumunskými orgány. Uvedená tvrzení dále potvrzuje skutečnost, že Rumunsko dne 2. 5. 2019 po obdržení žádosti ČR o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (18. 4. 2019) svou příslušnost uznalo. Není tedy důvod k pochybám, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl držitelem rumunského platného víza. V daném případě tak byla správně určena místní příslušnost Rumunska a současně byl ve věci rozhodování o místní příslušnosti o žádosti o mezinárodní ochranu správně aplikován čl. 12 odst. 2 Nařízení.

25. Hlavní žalobcem vznesenou žalobní námitkou tak zůstává tvrzený fakt, že v Rumunsku jsou ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dány systematické nedostatky, které žalobce shledal především v naprosto nevyhovující koordinaci sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Což dále rozvedl tak, že se žadatelům o mezinárodní ochranu nedostává dostatečného zabezpečení, po dobu, kdy nejsou schopni sebe sami zabezpečit a současně není dostatečně důsledně propracovaný systém následného začlenění azylanta do společnosti. K tomu soud konstatuje, že ačkoliv Rumunsko možná neposkytuje nadstandartní služby ohledně socio-azylového práva, nelze tyto považovat automaticky za nedostatečné a označovat je jako systémově nedostatečné. Cílem azylového řízení je především ochránit žadatele od nepříznivé situace, před níž uprchl a nikoliv zajistit žadateli běžnou životní úroveň občana žijícího a pracujícího ve státě rozhodujícím o žádosti o mezinárodní ochranu. Žadatel musí být připraven, že jeho současná situace tedy nebude nejspíše srovnatelná ani s dosavadní situací, na niž býval zvyklý, nýbrž bude taková, aby mu nebylo ubližováno, do jisté míry životně a osobně existoval nad rámec úplné askeze a především, byl v bezpečí před porušováním základních lidských práv do té míry, která je v souladu s azylovým řízením. Jak již uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, z důvěrných zdrojů, které si za tímto účelem zajistil, nebyla zjištěna taková situace v Rumunsku, která by odůvodňovala se domnívat, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům, tak jak je definuje Nařízení č. 604/2013 a které by bránili k přesáunu žalobce. V dalším odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017 č.j. 5 Azs 229/2016-44 kde uvedl: *“Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise.”* S ohledem na uvedené, soud odkazuje na str. 4 napadeného rozhodnutí, na níž se žalovaný zabýval právě

hrozícími systémovými nedostatky v Rumunsku a rovněž způsobem vedení azylového řízení a neshledal žádné systémové nedostatky, které by bránily žalobci v transferu do Rumunska. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že žalobce i přes jím namítanou „neproškolenost začlenění do rumunské společnosti“, si v poklidu zajistil v době před podáním žádosti pracovní pozici v Rumunsku a rovněž tam po tuto dobu z vlastní vůle žil.

26. Na samý závěr své argumentace se soud nad rámec vyjadřuje k aplikaci čl. 17 Nařízení, na který není přímý nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“*
27. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout jako nedůvodnou** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků přiznána.
29. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 6. 6. 2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše

odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. července 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně